

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, dnia 30 grudnia 2021 r.

DOOŚ-DŚII.4210.24.2017.mk.AW.38

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 oraz art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 22 sierpnia 2017 r., znak: DOOŚ-DŚII.4210.2.2016.PD.9, odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 3 lipca 2014 r., znak: WOO-II.4202.3.2014.JS.8, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na przebudowie elektroenergetycznej linii napowietrznej 110 kV relacji Pniewy – Wronki,

utrzymuję powyższą decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, na podstawie art. 158 § 1 Kpa, odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu, dalej RDOŚ w Poznaniu, z dnia 3 lipca 2014 r., znak: WOO-II.4202.3.2014.JS.8, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na przebudowie elektroenergetycznej linii napowietrznej 110 kV relacji Pniewy – Wronki.

W dniu 11 września 2017 r. wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w przedmiocie stwierdzenia nieważności ww. decyzji RDOŚ w Poznaniu wnieśli w ustawowo przewidzianym terminie [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], reprezentowani przez pełnomocnika adwokata [REDAKTOWANE].

Decyzji RDOŚ w Poznaniu z dnia 3 lipca 2014 r. zarzucili naruszenie:

1. art. 3 pkt 6 i 7a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332, ze zm.) w związku z art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, ze zm.), dalej ustawa ooś, poprzez wewnętrzną sprzeczność decyzji z jej sentencją, bowiem z sentencji wynika, że przedsięwzięcie ma polegać na przebudowie elektroenergetycznej linii napowietrznej 110 kV relacji Pniewy – Wronki, natomiast z treści uzasadnienia i charakterystyki przedsięwzięcia wynika, że przedsięwzięcie ma polegać na budowie zupełnie nowej linii napowietrznej;
2. art. 80 ust. 2 ustawy ooś poprzez „sprzeczność przedsięwzięcia” z aktami prawa miejscowego przyjętymi:

- a) uchwałą Nr XIV/142/99 Rady Miejskiej Pniewy z dnia 2 grudnia 1999 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu zabudowy mieszkaniowej z działalnością gospodarczą przy ul. Wronieckiej, Pniewy;
 - b) uchwałą Nr XXVI/264/2001 Rady Miejskiej Pniewy z dnia 15 lutego 2001 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu zabudowy mieszkaniowej w Luboczownicy, gmina Pniewy;
 - c) uchwałą Nr XVII/130/12 Rady Miejskiej Pniewy z dnia 17 kwietnia 2012 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu w rejonie ulic: Polnej, Wiśniowej i Wspólnej w Pniewach;
3. art. 3 ust. 1 pkt 13 ustawy o ośp poprzez niezasadne podzielenie jednego przedsięwzięcia na mniejsze etapy, co z kolei skutkowało orzeczeniem o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Dodatkowo przy piśmie z dnia 20 grudnia 2017 r. przedłożona została opinia nr 669/2017 z dnia 18 grudnia 2017 r. dotycząca kwalifikacji robót budowlanych w zakresie inwestycji celu publicznego – linii elektroenergetycznej 110 kV relacji Pniewy – Wronki, na odcinkach projektowanych słupów nr 20-51 oraz 55-79. Następnie pismem z dnia 26 września 2018 r. przekazano wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt IV SA/Po 495/18, dotyczący decyzji zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę dla fragmentu linii na terenie gminy Wronki. Pismem z dnia 2 października 2019 r. [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] złożyli dodatkowe uwagi (wraz z pozwoleniem nr 440/2019/C na prowadzenie badań archeologicznych Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków). Pismem z dnia 9 października 2019 r. skarżący wnieśli dodatkowe uwagi oraz przedłożyli wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 września 2019 r., sygn. akt I OSK 2864/17, dotyczący decyzji w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z części nieruchomości. Strony w tych uzupełnieniach przedstawiły dodatkową argumentację dotyczącą faktu, iż w ich ocenie planowane przedsięwzięcie polega na budowie nowej linii elektroenergetycznej oraz dotyczące niezgodności przedsięwzięcia z zapisami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Ponadto ww. pismem z dnia 2 października 2019 r. [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] wnieśli o przeprowadzenie dowodu z ww. pozwolenia wydanego przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków oraz o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej w przedmiotowej sprawie.

Dodatkowo pismem z dnia 15 listopada 2018 r. Enea Operator Sp. z o.o. reprezentowana przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] wniosła swoje uwagi (argumentację dotyczącą odmowy stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji).

Zawiadomieniem z dnia 3 lipca 2019 r., znak: DOOŚ-DŚII.4210.24.2017.mk.16 i DOOŚ-DŚII.4210.24.2017.mk.17, GDOŚ poinformował strony o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, po ponownym jego rozpatrzeniu, GDOŚ zważył i ustalił, co następuje.

Zgodnie z art. 5 § 2 pkt 4 Kpa GDOŚ jako centralny organ administracji rządowej rozumiany jest jako minister. Biorąc pod uwagę powyższe w przedmiotowym postępowaniu stronom przysługiwał wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy stosownie do treści art. 127 § 3 Kpa, zgodnie z którym od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe

kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W postępowaniu dotyczącym ponownego rozpatrzenia sprawy umożliwiono aktywny udział stronom postępowania. GDOŚ powiadomił strony o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, o wyznaczeniu nowego terminu jej załatwienia oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ, ponownie rozpoznając sprawę, dokonał analizy całości zgromadzonego materiału dowodowego i rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. GDOŚ, stojąc na straży praworządności oraz podejmując wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego, w przedmiotowej sprawie nie ograniczył się do zbadania wniosków strony, lecz dokonał analizy decyzji RDOŚ w Poznaniu pod kątem wszystkich przesłanek wymienionych w art. 156 Kpa, mogących powodować nieważność decyzji. W konsekwencji GDOŚ nie podzielił stanowiska skarżących, przedstawionego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i utrzymał decyzję własną w mocy.

Na wstępie należy podkreślić, że celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nie jest merytoryczne, ponowne rozstrzygnięcie sprawy w jej całości, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji pod względem identyfikacji wystąpienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 pkt 1-7 Kpa. Sprawa nie toczy się bowiem w trybie zwykłym, gdzie dla uchylecia decyzji wystarczy stwierdzenie naruszenia prawa mające wpływ na wynik rozstrzygnięcia, a w trybie nadzoru, kiedy zupełnie wyjątkowo, wbrew wynikającej z art. 16 § 1 Kpa zasadzie trwałości decyzji ostatecznych, z enumeratywnie wyliczonych ustawowo przyczyn można uznać decyzję ostateczną za dotkniętą tak ciężką wadą, że zachodzi konieczność uznania jej za nieważną. Organ jest zatem zobowiązany przeanalizować przesłanki określone w art. 156 § 1 Kpa i w przypadku wystąpienia którejkolwiek z nich wyeliminować z obrotu prawnego decyzję obciążoną wadą nieważności, pod warunkiem, że nie zaistniały przesłanki negatywne określone w art. 156 § 2 Kpa.

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2017 r., znak: DOOŚ-DŚII.4210.2.2016.PD.9, GDOŚ odmówił stwierdzenia nieważności decyzji RDOŚ w Poznaniu z dnia 3 lipca 2014 r., znak: WOO-II.4202.3.2014.JS.8, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na przebudowie elektroenergetycznej linii napowietrznej 110 kV relacji Pniewy – Wronki. W uzasadnieniu decyzji, GDOŚ ustosunkował się do zarzutów zgłoszonych przez ██████████, ██████████, ██████████ oraz ██████████, a także zbadał czy w przedmiotowej sprawie zaistniała którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 156 § 1 Kpa, pozwalających na stwierdzenie nieważności ww. decyzji RDOŚ w Poznaniu.

Dokonując oceny prawidłowości decyzji własnej z dnia 22 sierpnia 2017 r., GDOŚ ponownie nie stwierdził naruszenia przepisów o właściwości, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 1 Kpa, gdyż organem właściwym do wydania decyzji był RDOŚ w Poznaniu, bowiem inwestycja będzie realizowana w części na terenie zamkniętym (art. 75 ust. 6 ustawy ooś).

Do przesłanki zawartej w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa GDOŚ odniesie się w dalszej części niniejszej decyzji.

Decyzja RDOŚ w Poznaniu nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, zatem w niniejszej sprawie nie zachodzi także przesłanka zawarta w art. 156 § 1 pkt 3 Kpa.

Ponownie rozpatrując sprawę, GDOŚ nie stwierdził również, aby decyzja RDOŚ w Poznaniu była skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie, nie można zatem mówić o zaistnieniu przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji zawartej w art. 156 § 1 pkt 4 Kpa.

Również nie można uznać, aby decyzja była niewykonalna w dniu jej wydania, a jej niewykonalność miała charakter trwały, co eliminuje przesłankę, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 5 Kpa.

Nie wystąpiła również przesłanka wskazana w art. 156 § 1 pkt 6 Kpa, tj. decyzja w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą. Zaskarżona decyzja nie zawiera rozstrzygnięcia sprawy co do istoty ani innych treści, które byłyby niewykonalne w dniu jej wydania bądź ich wykonanie wywołałoby czyn zagrożony karą.

W niniejszej sprawie nie można również uznać, że decyzja RDOŚ w Poznaniu zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa – art. 156 § 1 pkt 7 Kpa, brak jest bowiem szczególnego przepisu prawa, który przewidywałby skutek w postaci stwierdzenia nieważności decyzji wydanej w przedmiotowej sprawie.

W związku z powyższym GDOŚ potwierdza ustalenia zawarte w decyzji własnej z dnia 22 sierpnia 2017 r. Jednocześnie należy wskazać, iż w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy nie pojawiły się żadne nowe dowody ani argumenty stron mogące wskazywać na wystąpienie jednej z ww. przesłanek do stwierdzenia nieważności decyzji.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy GDOŚ stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie nie zaistniała przesłanka określona w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, tzn. decyzja RDOŚ w Poznaniu nie została wydana z rażącym naruszeniem prawa, co podniosły strony wniosując o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Unieważnienie decyzji na podstawie tego przepisu możliwe jest tylko wówczas, gdy naruszenie prawa stwierdzone przy jej wydawaniu jest jednocześnie naruszeniem rażącym. Organ administracji ma zatem obowiązek nie tylko zbadania, czy nastąpiło naruszenie prawa, ale również wykazania, że było to naruszenie rażące. Należy podkreślić, że „interpretacja przepisów, dotyczących możliwości podważenia decyzji ostatecznych, musi być ścisła i nie może rozszerzać zakresu unormowania. Usuwanie orzeczeń ostatecznych narusza bowiem ład systemu prawnego, stanowi odstępstwo od zasady stabilności decyzji ostatecznych oraz zasady dwuinstancyjności postępowania. Zatem tylko wyraźnie określone w ustawie przyczyny, obejmujące najdalej idące wadliwości orzeczenia lub poprzedzającego go postępowania, mogą prowadzić do jego wzruszenia” (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1987/10).

Określenie „rażące naruszenie prawa” nie zostało zdefiniowane w kodeksie postępowania administracyjnego. Znaczenie terminu wyjaśnia orzecznictwo sądów administracyjnych, w świetle którego naruszenie prawa o rażącym charakterze występuje wówczas, gdy treść rozstrzygnięcia pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisów prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że rozstrzygnięcie nie może zostać zaakceptowane jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Nie każde zatem, nawet oczywiste, naruszenie prawa może być uznane za rażące. W orzecznictwie przyjmuje się, że naruszenie prawa tylko wtedy ma charakter rażący, gdy akt administracyjny został wydany wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano prawa albo ich odmówiono,

albo obarczono stronę obowiązkiem albo uchylono obowiązek. Cechą rażącego naruszenia prawa jest to, że treść aktu pozostaje w jawnej sprzeczności z treścią przepisu przez proste zestawienie ich ze sobą (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II OSK 2226/10). W doktrynie wskazuje się, że o rażącym naruszeniu prawa decydują **łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony, oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze skutki, które wywołuje decyzja** (por. J. Borkowski, Nieważność decyzji administracyjnej, str. 102; L. Żukowski, Kodeks postępowania administracyjnego, Ustawa o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, Wyd. Prawnicze, W-wa 1998 r., str. 168-169; W. Chróścielewski, J.P. Tarno, Postępowanie administracyjne i Postępowanie przed sądami administracyjnymi, Wyd. Prawnicze „Lexis-Nexis”, Wydanie 2, W-wa 2006 r., str. 219).

W ocenie GDOŚ nie mógł odnieść skutku żaden z zarzutów skarżących, przedstawionych we wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji RDOŚ w Poznaniu oraz we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej zaskarżoną decyzją z dnia 22 sierpnia 2017 r. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w toku prowadzonego postępowania nie stwierdził, aby zaskarżona decyzja naruszała jakikolwiek przepis prawa, mający zastosowanie przy jej wydaniu.

Odnosząc się do treści wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy decyzji RDOŚ w Poznaniu, w zakresie zarzutów naruszenia prawa wskazanych na wstępie, wyjaśniam co następuje. **Ad.1** Wnioskując o ponowne rozpatrzenie sprawy strony podtrzymały, zawarte we wniosku o stwierdzenie nieważności, zastrzeżenia dotyczące niewłaściwej kwalifikacji zakresu prac planowanych do wykonania w ramach planowanego przedsięwzięcia. Zdaniem stron decyzja jest wewnętrznie sprzeczna, bowiem z sentencji wynika, że przedsięwzięcie ma polegać na przebudowie elektroenergetycznej linii napowietrznej 110 kV relacji Pniewy – Wronki, natomiast z treści uzasadnienia i charakterystyki przedsięwzięcia wynika, zdaniem skarżących, że przedsięwzięcie ma polegać na budowie zupełnie nowej linii napowietrznej.

Skarżący opierają swoje twierdzenie, iż planowane przedsięwzięcie jest w rzeczywistości budową nowej linii elektroenergetycznej, na treści art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego. Zgodnie z ww. przepisem przez przebudowę należy rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji; w przypadku dróg są dopuszczalne zmiany charakterystycznych parametrów w zakresie niewymagającym zmiany granic pasa drogowego. Skarżący poprzez komparację powyższego przepisu z art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego (w którym wskazano, iż parametrem charakterystycznym obiektu liniowego takiego jak linia elektroenergetyczna, jest jego długość), wywodzą, iż oprócz długości obiektu liniowego innymi jego parametrami charakterystycznymi mogą być również kubatura i inne parametry określone w art. 3 pkt 7 Prawa budowlanego. Skarżący swoje stanowisko popierają wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt II OSK 163/07, oraz komentarzem CH. Beck do Prawa budowlanego, powołującym się na wyrok sądu z 2006 r. Ponadto skarżący przywołują komentarz do Prawa budowlanego wydany pod redakcją Zygmunta Niewiadomskiego w 2016 r. Z przytoczonego fragmentu komentarza wynika, iż pomiędzy odbudową, a remontem istnieje zasadnicza różnica. Ponadto ww. komentarz wskazuje, że przebudowa zgodnie z art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego polega na zmianie parametrów budowli z wyłączeniem parametrów charakterystycznych budowli takich jak kubatura, wysokość etc. Dodatkowo skarżący stwierdzają, iż gabaryty oraz konstrukcja planowanego przedsięwzięcia po jego zrealizowaniu są diametralnie inne od dotychczas istniejącej linii elektroenergetycznej w

związku z czym stanowić będzie całkowicie nową budowlę. W związku z powyższym skarżący zarzucili GDOŚ naruszenie art. 3 pkt 3, 6 oraz 7a Prawa budowlanego poprzez uznanie, iż planowane przedsięwzięcie stanowi przebudowę obiektu liniowego, którego jedynym parametrem charakterystycznym jest długość. Biorąc pod uwagę powyższe skarżący wywiedli, iż decyzja środowiskowa jest wewnątrznie sprzeczna, gdyż jej sentencja mówi o przebudowie przedsięwzięcia, zaś treść uzasadnienia oraz charakterystyka przedsięwzięcia wskazuje na to, iż jest to nowe zamierzenie budowlane. Skarżący powołując się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 maja 1999 r., sygn. akt IV SA 935/98, wskazują, że taka niespójność sentencji decyzji z jej uzasadnieniem stanowi wadę wymienioną w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa.

Na poparcie swoich tez skarżący, w toku prowadzonego postępowania, przedłożyli opinię z dnia 18 grudnia 2017 r. wykonaną przez [REDAKTOWANE] (trzechoznacwcę majątkowego) oraz [REDAKTOWANE] (nr uprawnień budowlanych [REDAKTOWANE]) dotyczącą kwalifikacji robót budowlanych w zakresie inwestycji celu publicznego – linii elektroenergetycznej 110 kV relacji Pniewy – Wronki, na odcinkach projektowanych słupów nr 20-51 oraz 55-79. W przedmiotowej opinii wykonawcy opierając się w dużej mierze na interpretacji art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego wywodzą, iż planowane przedsięwzięcie stanowi budowę nowej linii elektroenergetycznej. Następnie pismem z dnia 26 września 2018 r. przekazano wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt IV SA/Po 495/18, dotyczący decyzji zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę dla fragmentu linii na terenie gminy Wronki. W ww. wyroku WSA w Poznaniu uchyla zaskarżoną decyzję Wojewody Wielkopolskiego z dnia 23 marca 2018 r. oraz poprzedzającą ją decyzję Starosty Powiatu Szamotulskiego z dnia 24 stycznia 2018 r. Sąd przy ponownym rozpatrywaniu sprawy nakazał ustalenie czy intencją wnioskodawcy jest uzyskanie pozwolenia na budowę, czy też na przebudowę linii energetycznej, gdyż w jego ocenie dokumenty przedłożone na etapie pozwolenia budowlanego nie pozwalały na jednoznaczną kwalifikację prac.

Następnie w piśmie z dnia 2 października 2019 r. [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] wnieśli o przeprowadzenie dowodu z decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 12 czerwca 2019 r., znak: Po-WA.5161.6547.15.2018/2019, na okoliczność jaka faktycznie ma być realizowana inwestycja, która jest objęta zaskarżoną decyzją RDOŚ w Poznaniu. Wnieśli również o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, na której zostanie wyjaśnione, jaka ma być realizowana faktycznie inwestycja oraz zostaną przeprowadzone dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz dołączonych do niniejszego pisma. Na mapach stanowiących załącznik do decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wyraźnie widać zarówno stare słupy, które mają być zdemontowane jak i nowe, które mają być montowane. Stare słupy są znacznie mniejsze i są posadowione w innych miejscach niż montowane słupy. Ich zdaniem już tylko z tej okoliczności wynika, że realizowana inwestycja nie stanowi przebudowy, ale budowę w rozumieniu Prawa budowlanego.

Odnosząc się do powyższych zarzutów w pierwszej kolejności należy zauważyć, że strony żądają oceny decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez pryzmat dokumentów z innych postępowań inwestycyjnych. Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest odrębnym postępowaniem administracyjnym poprzedzającym wszczęcie postępowania w sprawie decyzji inwestycyjnej np. pozwolenia na budowę. Należy powtórzyć, że w postępowaniu nieważnościowym nie prowadzi się postępowania dowodowego i nie analizuje się ponownie sprawy, tak jak ma to miejsce w postępowaniu zwykłym. Ocena materiału dowodowego i wydanej decyzji w oparciu o nadesłane dokumenty z etapu postępowania budowlanego oraz z

postępowania powadzonego przed konserwatorem zabytków prowadziłyby do rozszerzenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przed RDOŚ w Poznaniu, co wykracza poza ramy przedmiotowego postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności. Powyższe odnosi się również do opinii przesłanej przez skarżących, wniosku o przeprowadzenie dowodu z rozprawy administracyjnej, a także przesłanej kopii wyroku sądu w sprawie dotyczącej realizacji przedmiotowej linii.

Istotą tego postępowania nie jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, ale wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji obarczonych wadami wymienionymi w art. 156 § 1 Kpa. W opinii GDOŚ powyższy zarzut (wewnętrznej sprzeczności decyzji poprzez uznanie, iż planowane przedsięwzięcie polega na przebudowie linii elektroenergetycznej) wynika z odmiennej, w stosunku do RDOŚ w Poznaniu, oceny materiału dowodowego, w szczególności karty informacyjnej przedsięwzięcia, i ustalenia stanu faktycznego sprawy. Przywołane zarzuty nie stanowią o rażącym naruszeniu prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, a tym samym nie mogą stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, bowiem zastosowania sankcji nieważności nie można wyprowadzić z odmiennej oceny materiału dowodowego, na którego podstawie organy orzekające w sprawie oparły ustalenie stanu faktycznego. Oparcie stosowania sankcji nieważności decyzji na różnicy w ocenie mocy dowodowej materiału dowodowego byłoby sprzeczne z zasadą ogólną trwałości decyzji administracyjnej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 stycznia 2011 r., sygn. akt I OSK 363/10).

Jak już wskazano w decyzji GDOŚ z dnia 22 sierpnia 2017 r. wynik rozważań czy planowane przedsięwzięcie jest przebudową, czy budową, nie wpływa na procedurę jakiej podlega planowane przedsięwzięcie w kontekście przepisów ustawy ooś, tj. m.in. na stwierdzenie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Zarówno budowa linii 110 kV, jak i przebudowa linii 110 kV, kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko: pierwsze jako przedsięwzięcie wymienione w § 3 ust. 1 pkt 7 (napowietrzne linie elektroenergetyczne o napięciu znamionowym nie mniejszym niż 110 kV inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 6), drugie jako § 3 ust. 2 pkt 2 (do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się również przedsięwzięcia polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w ust. 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 poz. 71). Dla obu, w myśl art. 80 ust. 2 ustawy ooś, organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w identycznej procedurze, po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Tym samym należy zaznaczyć, że **procedura wydania przedmiotowej decyzji środowiskowej była prawidłowa, a podstawa prawna wydania decyzji istniała.**

Należy wyjaśnić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie wiąże na dalszym etapie procesu inwestycyjnego, w części w jakiej określa nazwę przedsięwzięcia jako „przebudowa”, lecz w części, w jakiej określa zakres zamierzenia budowlanego i wymagania ochrony środowiska. Ostatecznej kwalifikacji robót budowlanych do przebudowy lub budowy, na podstawie projektu budowlanego dokona właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej. On również, w myśl art. 35 Prawa budowlanego przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego sprawdzi zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a także wymaganiami ochrony środowiska określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zdaniem GDOŚ, organ

orzekający w sprawie środowiskowych uwarunkowań nie klasyfikuje w sposób wiążący robót budowlanych wchodzących w zakres przedsięwzięcia zgodnie z Prawem budowlanym. Przepisy prawa nie regulują jak szczegółowo powinna być zdefiniowana nazwa przedsięwzięcia, dla którego złożono wnioski o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Generalnie nazwę przedsięwzięcia wskazuje inwestor w złożonym wniosku o wydanie decyzji. Nazwa przedsięwzięcia winna być rozpatrywana ściśle w odniesieniu do charakteru planowanych prac zdefiniowanych w dokumentacji stanowiącej podstawę wydania decyzji, w tym przypadku karcie informacyjnej przedsięwzięcia, a następnie określonych w charakterystyce przedsięwzięcia stanowiącej obligatoryjny załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Planowane prace polegać będą na wymianie wszystkich elementów linii, a obecna linia jednotorowa po przebudowie będzie linią dwutorową. Przebudowa linii obejmie całą długość linii od GPZ Pniewy do GPZ Wronki, czyli ok. 25,6 km. Realizacja nastąpi po trasie istniejącej linii, za wyjątkiem nieznacznych korekt podyktowanych koniecznością posadowienia projektowanych słupów załomowych obok istniejących. Strony zwracają uwagę na zmianę wysokości słupów, zmianę posadowienia słupów w ramach istniejącego przebiegu oraz inne konstrukcje wsparcze.

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że w żadnym miejscu karta informacyjna przedsięwzięcia nie określa wysokości słupów istniejącej linii elektroenergetycznej ani wysokości słupów po jej przebudowie. Nie ma również wskazanych dokładnych lokalizacji słupów istniejących i po zrealizowaniu inwestycji. Z karty informacyjnej wynika jedynie, iż planowana przebudowa linii elektroenergetycznej prowadzona będzie po istniejącym śladzie oraz że długość przebudowywanej linii nie zmieni się. Również z decyzji środowiskowej wydanej dla przedmiotowego przedsięwzięcia wynika, że planowane przedsięwzięcie polegać będzie na przebudowie istniejącej linii elektroenergetycznej po istniejącym śladzie o tej samej długości co istniejąca linia.

Zgodnie z art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego linia elektroenergetyczna jest obiektem liniowym, tj. obiektem budowlanym, którego **charakterystycznym parametrem jest długość**. Natomiast zgodnie z art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego przez przebudowę należy rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, **z wyjątkiem charakterystycznych parametrów**, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji. Jak wskazano wyżej dla obiektów liniowych jedynym parametrem charakterystycznym jest ich długość. Należy zauważyć, że ustawodawca w sposób szczególny ujął obiekty liniowe poprzez nadanie im odrębnej definicji w stosunku do innych budowli oraz wskazał dla nich konkretny parametr charakterystyczny. W związku z powyższym należało by przyjąć, iż wolą ustawodawcy było wyróżnienie obiektów liniowych od innych budowli. Ponadto ustawodawca określając długość jako parametr charakterystyczny obiektów liniowych zaznaczył, iż w jego ocenie przez pryzmat właśnie tego parametru należy oceniać obiekty liniowe. Konstrukcja art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego nie wskazuje, aby obiekty liniowe miały charakteryzować się również innymi parametrami niż długość. W związku z powyższym w świetle zapisów Prawa budowlanego oraz faktu, iż w ramach realizacji planowanego przedsięwzięcia nie zmieni się jego długość, przedmiotowe przedsięwzięcie należało **zakwalifikować jako przebudowę**. Podkreślić należy, że art. 3 pkt 3a Prawa budowlanego został dodany przez art. 65 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U z 2010 r. Nr 106 poz. 675) z dniem **17 lipca 2010 r.** Tym samym należy uznać, że przywołane przez skarżących wyroki sądów dotyczące przebudowy obiektów budowlanych (z 2005 i 2007 r.) oraz komentarza do Prawa budowlanego wydanego pod kierunkiem

Jerzego Siegienia (wydanie IV stan prawny na lipiec 2003 r.) odnoszą się do stanu prawnego sprzed ww. zmiany. Konkluzje wynikające z ww. rozstrzygnięć oraz komentarza nie uwzględniały w swojej treści tak istotnej sprawy jak wprowadzenie do Prawa budowlanego definicji obiektu liniowego oraz wskazania długości jako parametru charakterystycznego dla tego typu obiektów. Dlatego też GDOŚ nie może przychylić się do tezy, którą wywiedli skarżący opierając się na ww. wyrokach oraz komentarzu do Prawa budowlanego. Natomiast odnosząc się do przywołanego komentarza Prawa budowlanego wydanego pod redakcją Zygmunta Niewiadomskiego w 2016 r. należy wyraźnie podkreślić, iż zacytowany przez skarżących fragment nie odnosi się do kwestii kwalifikacji robót budowlanych jako budowy lub przebudowy. Fragment komentarza Zygmunta Niewiadomskiego odnosi się do różnicy pomiędzy remontem a budową. Komentator w przywołanym fragmencie skupił się na istotnej z punktu widzenia Prawa budowlanego kwestii. Przepisy prawa budowlanego wyraźnie wskazują, że budowa, przebudowa lub rozbudowa wymagają uzyskania pozwolenia budowlanego. Natomiast przeprowadzenie remontu może wymagać ewentualnie zgłoszenia prac budowlanych. Taka jest też wykładnia wynikająca z przytoczonego przez skarżących komentarza. Nie można więc na jego podstawie wywieść, że w przedmiotowej sprawie realizowana jest budowa obiektu budowlanego, a nie jego przebudowa. Do podobnych kwestii odnoszą się przywołane na str. 5 wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wyroki sądów (z 2001 r. oraz z 2005 r.). Abstrahując od ww. kwestii, iż zapadły one w stanie prawnym w którym nie istniała legalna definicja obiektu liniowego to nie odnoszą się one również do kluczowej w przedmiotowej sprawie kwestii rozróżnienia przebudowy obiektu liniowego od jego budowy.

Stanowisko GDOŚ, iż planowane przedsięwzięcie stanowić będzie przebudowę obiektu liniowego znajduje swoje potwierdzenie w wyrokach sądów. I tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt II SA/Op 348/18, wprost wskazuje, że „W odniesieniu do obiektów linowych przyjmuje się, że roboty budowlane polegające na zmianie parametrów technicznych takich jak m.in. zmiana wysokości, miejsca lub sposobu posadowienia poszczególnych słupów, zwiększenie mocy lub zwiększenie pola elektromagnetycznego należy traktować jako przebudowę obiektu budowlanego w rozumieniu art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego”. Przywołany wyrok bezpośrednio wskazuje jak należy zakwalifikować prace na obiekcie liniowym, które swoim zakresem będą obejmowały czynności niepowodujące zmiany parametru charakterystycznego jakim jest długość. Treść ww. wyroku w sposób oczywisty koresponduje z przekonaniem GDOŚ, iż jedynym parametrem charakterystycznym obiektu liniowego jest długość.

Ponadto z treści wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt II SA/Rz 84/19, można wywnioskować, iż rozbiórka obiektu liniowego i zastąpienie go nową substancją budowlaną o tej samej długości również stanowić będzie przebudowę. W uzasadnieniu do ww. wyroku wskazano, iż „W ocenie Sądu zastąpienie w dotychczasowej linii elektroenergetycznej dotychczasowych, funkcjonujących od przeszło 50 lat słupów drewnianych betonowymi słupami wyższymi o niespełna 5 cm, przy niezmienionej trasie linii, miejscu ich dotychczasowego położenia oraz napięcia (...) **nie może prowadzić do wniosku, że mamy do czynienia ze zmianą parametrów obiektu liniowego**”. Ponadto uzasadnienie ww. wyroku zawiera następujący akapit: „Sąd w składzie orzekającym podziela wypracowane przez orzecznictwo stanowisko, zgodnie z którym: roboty budowlane prowadzone w stosunku do całego obiektu, realizowane etapami w stosunku do poszczególnych jego

fragmentów a których efektem jest demontaż całej linii przesyłowej (lub znacznej jej części) i zastąpienie jej nową substancją, wskazuje na przebudowę lub odbudowę obiektu budowlanego”. Potwierdzeniem stanowiska GDOŚ jest również wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt I OSK 1509/16, którego uzasadnienie brzmi następująco „Inaczej będą traktowane roboty budowlane polegające na całkowitym zdemontowaniu, rozebraniu obiektu budowlanego (w tym przypadku całej linii przesyłowej) i zastąpienie go całkowicie nową substancją. Wówczas należy je traktować jako przebudowę lub odbudowę obiektu budowlanego (tak samo jak określa to orzecznictwo sądowe w przypadku innych obiektów budowlanych np. budynków)”. Uwadze tutejszego organu nie uszło, iż zarówno w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazano, iż oceniane przez nich przedsięwzięcia mogą zostać zakwalifikowane jako przebudowa lub odbudowa, a więc nie wskazano precyzyjnie (co ma istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy) jak dokładnie należy traktować prace polegające na rozbiórce całego obiektu liniowego i zastąpienie go nową substancją. Oznacza to, że w związku z brakiem ustawowej definicji odbudowy, kwalifikacja planowanych prac do odbudowy lub przebudowy, odbywać się będzie w zależności od stanu faktycznego. Dlatego też w celu umożliwienia przeniesienia ustaleń zawartych w ww. wyrokach na grunt przedmiotowej sprawy GDOŚ przyjął definicję odbudowy którą uznał w swoim wyroku z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II OSK 952/18, Naczelny Sąd Administracyjny. Zgodnie z tezą zawartą w ww. wyroku definicja odbudowy brzmi następująco „Natomiast obiekt budowlany wymagający odbudowy najczęściej w całości lub w części nie spełnia już swoich funkcji użytkowych z uwagi na nadmierne zużycie lub zniszczenie swej substancji”. Wobec powyższego GDOŚ przyjął, iż tylko obiekty które nie spełniają już swojej funkcji ze względu na nadmierne zużycie lub zniszczenie podlegają procesowi odbudowy. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie ma miejsca, gdyż celem planowanej inwestycji jest poprawa jakości zasilania oraz funkcjonowania obecnie istniejącej linii. Z przedłożonej w sprawie dokumentacji nie można wysnuć wniosku, iż istniejąca linia nie spełnia już w ogóle swojej funkcji. Z uwagi na fakt, że prace prowadzone na przedmiotowej linii elektroenergetycznej są analogiczne do prac określonych w ww. wyrokach, oraz z uwagi na fakt, iż w ocenie tutejszego organu ze względu na stan faktyczny nie stanowią one odbudowy, GDOŚ ponownie potwierdza, iż planowana inwestycja stanowi przebudowę obiektu liniowego.

Biorąc pod uwagę powyższe GDOŚ stwierdza, iż RDOŚ w Poznaniu prawidłowo zakwalifikował przedmiotową inwestycję jako przebudowę. W związku z powyższym zarzut skarżących dotyczący błędnego zastosowania art. 3 pkt 6 i 7a Prawa budowlanego, a konsekwencji wewnętrznej sprzeczności decyzji, należy odrzucić.

Ad. 2 Uchwała nr XIV/142/99 z dnia 2 grudnia 1999 r. oraz uchwała nr XXVI/264/2001 z dnia 15 lutego 2001 r. zawierają analogiczne zapisy. W § 6 obu ww. miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego określono przeznaczenie podstawowe terenów na obszarach nimi objętych. W miejscu, gdzie zlokalizowana jest istniejąca napowietrzna linia elektroenergetyczna 110 kV, plan przewiduje przeznaczenie podstawowe terenu jako „strefa ograniczonego użytkowania, związana z linią energetyczną wysokiego napięcia - teren oznaczony na rysunku planu symbolem PO”, w stosunku do której określono w § 7 lokalne warunki, zasady i standardy kształtowania zabudowy oraz urządzania terenu.

W stosunku do obu ww. planów, strony podtrzymują stanowisko, że na terenie oznaczonym symbolem PO nie przewiduje się powstania nowych inwestycji polegających na budowie linii elektroenergetycznych, jak również zgodnie z § 7 ust. 5 pkt 3 lit. b zakazuje lokalizacji na całym terenie objętym planem, w tym na terenie oznaczonym symbolem PO, nowych linii

napowietrznych wysokiego napięcia. Ich zdaniem wynika to ze wskazanego w uchwale zakazu: „lokalizacji inwestycji i obiektów szkodliwych dla środowiska oraz inwestycji zaliczanych do mogących pogorszyć stan środowiska, wymienianych w przepisach szczególnych i odrębnych”.

W trzecim wskazanym przez strony miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, przyjętym uchwałą XVII/130/12 z dnia 17 kwietnia 2012 r. teren, gdzie jest zlokalizowana linia elektroenergetyczna 110 kV oznaczono tylko na rysunku planu. Dalej, z planu wynika, że teren ten przeznaczony jest pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną. Ustalenia dotyczące zasad i standardów kształtowania zabudowy zostały określone w § 23 ww. uchwały.

Strony wskazują, że plan nie przewiduje możliwości realizacji nowych linii elektroenergetycznych.

Wskazują również, że decyzja środowiskowa tak naprawdę dotyczy inwestycji polegającej nie na przebudowie istniejącej linii 110 kV, ale na rozbiórce istniejącej linii i wybudowaniu całkiem nowej, dwutorowej.

Na poparcie swojej tezy skarżący przedłożyli wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 września 2019 r., sygn. akt I OSK 2864/17. Wyrok ten odnosił się do decyzji Wojewody Wielkopolskiego z 20 stycznia 2017 r. utrzymującej w mocy decyzję Starosty Szamotulskiego z dnia 17 maja 2016 r. dotyczącej ograniczenia sposobu korzystania z części nieruchomości poprzez zezwolenia na założenie i przeprowadzenie przewodów i urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej dla inwestycji polegającej na przebudowie istniejącej napowietrznej elektroenergetycznej jednotorowej linii 110 kV Pniewy - Wronki na dwutorową. W ww. wyroku sąd stwierdził, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalony uchwałą Nr XXVI/264/2001 z 15 lutego 2001 r. nie dopuszcza możliwości realizacji nowych linii elektroenergetycznych. Sąd w ww. wyroku stwierdził, że przedmiotowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewiduje wyłącznie przebudowę przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (w tym przebudowę napowietrznych linii elektroenergetycznych).

Kolejny raz należy powtórzyć, że w postępowaniu nieważnościowym nie prowadzi się postępowania dowodowego i nie analizuje się ponownie sprawy, tak jak ma to miejsce w postępowaniu zwykłym. Ocena materiału dowodowego i wydanej decyzji w oparciu o nadesłane dokumenty z kolejnych etapów procesu inwestycyjnego prowadziłyby do rozszerzenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przed RDOŚ w Poznaniu, co wykracza poza ramy przedmiotowego postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska na wstępie podkreśla, że nie sposób jest pominąć, że istniejąca napowietrzna linia elektroenergetyczna 110 kV relacji Pniewy – Wronki, jest uwzględniona w treści tych uchwał i jak słusznie stwierdził RDOŚ w Poznaniu w swej decyzji, zapisy w planach odnosząc się do linii elektroenergetycznej traktują linię przesyłową jako element zarówno środowiska, jak i zagospodarowania terenu. Natomiast planowane przedsięwzięcie, dla którego została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, polega na wymianie wszystkich elementów linii i zmianie linii jednotorowej na dwutorową.

Analizując zapisy przedmiotowych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, nie można jednoznacznie stwierdzić, że lokalizacja przedmiotowej linii jest z nimi niezgodna, a tylko taka oczywista sprzeczność mogłaby być podstawą do stwierdzenia, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Dodatkowo należy zauważyć, że brak jest podstaw do przyjęcia, że określona w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycja zmieni charakter funkcji przedmiotowego terenu, nie tworzy bowiem

nowych sposobów jej zagospodarowania. Decyzja nie zmierza do zmiany istniejącego zagospodarowania terenu, a zatem nie ingeruje w zapisy planu. Stanowi kontynuację dotychczasowego sposobu korzystania z przestrzeni.

Zdaniem GDOŚ interpretacja zapisów ww. planów przez strony jest zbyt szeroka i nie może być uwzględniona, bowiem nie wynika wprost z zapisów planu, a podstawą do stwierdzenia nieważności nie może być interpretacja przepisów, tylko wyraźna niezgodność z ich treścią.

Samo umieszczenie w uchwale nr XIV/142/99 z dnia 2 grudnia 1999 r. oraz uchwale nr XXVI/264/2001 z dnia 15 lutego 2001 r. ustaleń dla strefy ograniczonego użytkowania, związanej z linią energetyczną wysokiego napięcia – teren oznaczony na rysunku planu symbolem PO, może budzić uzasadnione przekonanie, iż miejscowy plan dopuszcza lokalizację tego typu przedsięwzięć na swoim obszarze. Podobnie w przypadku uchwały XXVI/264/2001 z 15 lutego 2001 r., w której na rysunku planu wskazano istniejącą linię elektroenergetyczną oraz w treści planu dopuszczano roboty budowlane w obrębie infrastruktury technicznej (§ 23 pkt 2 przedmiotowego planu). Takie zapisy również mogą świadczyć o tym, iż plan miejscowy dopuszcza lokalizowanie na swoim terenie linii elektroenergetycznych.

Abstrahując od powyższego, nawet **w przypadku przyjęcia tezy skarżących**, iż wszystkie wymienione przez nich miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego **dopuszczają jedynie wykonywanie prac na już istniejącej linii**, to taka sytuacja w przedmiotowej sprawie ma miejsce. Jak wykazano wyżej (str. 5-11 niniejszej decyzji) planowane przedsięwzięcie stanowić będzie przebudowę istniejącej linii elektroenergetycznej. Już z samej definicji przebudowy (art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego) wynika, iż polega ona na zmianie parametrów użytkowych lub technicznych **istniejącego obiektu budowlanego**. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że RDOŚ w Poznaniu nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa poprzez wydanie decyzji środowiskowej dla przedsięwzięcia, które jest niezgodne z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Ad. 3 We wniosku z dnia 11 września 2017 r. skarżący ponownie podnoszą zarzut rażącego naruszenia prawa poprzez niezasadne podzielenie jednego przedsięwzięcia na mniejsze etapy, z tym, że w uzasadnieniu tego zarzutu nie wskazują żadnych nowych okoliczności w sprawie. Odnosząc się do tego zarzutu GDOŚ podtrzymuje stanowisko zawarte w skarżonej decyzji oraz dodatkowo wyjaśnia.

W przypadku obu odcinków linii elektroenergetycznej 110 kV, na które wskazują skarżący tj. Pniewy – Wronki oraz Wronki – Czarnków inwestor uzyskał odrębne decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach. Objecie tych inwestycji osobnymi wnioskami nie miało wpływu na sposób klasyfikacji inwestycji do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, gdyż linie te zostały zakwalifikowane do § 3 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Wyżej wymienione rozporządzenie do przedsięwzięć mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko zalicza bowiem napowietrzne linie elektroenergetyczne o napięciu znamionowym nie mniejszym niż 110 kV inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 6 ww. rozporządzenia. Oznacza to, iż bez względu na długość linii o ww. napięciu, każda jej budowa, przebudowa lub rozbudowa objęta będzie koniecznością uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ponadto należy zauważyć, że przedmiotowa linia łączy dwie stacje elektroenergetyczne położone właśnie w miejscowości Pniewy oraz Wronki. Widać więc wyraźnie, że inwestycja nie jest sztucznie wydzieloną częścią większej całości. Zaprezentowane przez skarżących podejście mogłoby prowadzić do absurdalnych wniosków, że wszystkie sieci elektroenergetyczne w Polsce

są ze sobą powiązane, i należało by brać ten fakt pod uwagę w związku z każdą budową lub przebudową linii.

Dodatkowo jak wspomniano w zaskarżonej decyzji GDOŚ, postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla linii 110 kV relacji Pniewy – Wronki zostało wszczęte na wniosek inwestora z dnia 20 marca 2014 r., natomiast postępowanie o wydanie przedłożonej przez skarżących decyzji z dnia 25 stycznia 2013 r., znak: WOO-II.4202.1.2011.JS dla linii 110 kV Wronki – Czarnków ZPP, na wniosek inwestora z dnia 8 września 2009 r. Z powyższego wynika, iż pomiędzy złożeniem obu wniosków minęło ponad 4 lata. W rozumieniu skarżących oznaczałoby to, że inwestor nie znając treści i terminu wydania decyzji środowiskowej dla linii Wronki – Czarnków umyślnie rozdzielił przedsięwzięcia.

W ocenie tutejszego organu objęcie linii odrębnymi wnioskami nie spowodowało więc ominięcia przepisów prawa i procedury przeprowadzanej w celu wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Obie linie uzyskały decyzje środowiskowe, a argumentacja skarżących dotycząca celowego podzielenia przedsięwzięcia nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym. Dlatego też powyższy zarzut należało odrzucić, i stwierdzić, że nie doszło do naruszenia prawa w związku z uzyskaniem przez inwestora dwóch odrębnych decyzji środowiskowych dla dwóch różnych przedsięwzięć. Konkludując GDOŚ analizując treść zaskarżonej decyzji nie stwierdził by w jakikolwiek sposób naruszała ona przepisy prawa. Tak więc przedmiotowa decyzja nie spełnia również przesłanki wyrażonej w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa.

Podsumowując, postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, w którym nie może dochodzić do ponownego rozpatrzenia sprawy, tak jak ma to miejsce w postępowaniu odwoławczym. Postępowanie to ma na celu nie merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, ale wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji obarczonych wadami kwalifikowanymi wymienionymi w art. 156 § 1 Kpa. Przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji, ze względu na to, że stanowią katalog zamknięty, nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej. Powinny być one interpretowane dosłownie, a nawet zawężająco. Stwierdzenie nieważności decyzji jest instytucją szczególną, godzącą w zasadę trwałości decyzji administracyjnych, zatem zaistnienie przesłanki powodującej stwierdzenie nieważności musi być oczywiste i oczywistość tę należy wykazać. W orzecznictwie podkreśla się, że stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej wymaga bezspornego ustalenia, iż decyzja ta jest dotknięta jedną z wad wskazanych w powyższym przepisie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 2338/11). GDOŚ, mając powyższe na uwadze, prawidłowo dokonał oceny decyzji RDOŚ w Poznaniu z dnia 3 lipca 2014 r., znak: WOO-II.4202.3.2014.JS.8, pod względem wystąpienia przesłanek ujętych w art. 156 § 1 Kpa. Zaskarżona decyzja RDOŚ w Poznaniu jest wolna od wad, mogących być podstawą do stwierdzenia jej nieważności. Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.
- Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej Ppsa, za pośrednictwem GDOŚ (art. 54 § 1 Ppsa), w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji zgodnie z art. 53 § 1 Ppsa.

- Wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 Ppsa obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 Ppsa może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.
- Stronie, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Otrzymują:

1. [REDACTED], pełnomocnik Enea Operator Sp. z o.o., SPIE Elbud S.A., [REDACTED];
2. [REDACTED], Kancelaria Adwokacka, pełnomocnik: [REDACTED]; [REDACTED];
3. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu, ul. J. H. Dąbrowskiego 79, 60-529 Poznań;
2. Urząd Miasta i Gminy Pniewy, ul. Dworcowa 37, 62-045 Pniewy;
3. Urząd Miasta i Gminy Ostroróg, ul. Wroniecka 14, 64-560 Ostroróg;
4. Urząd Miasta i Gminy Wronki, ul. Ratuszowa 5, 64-510 Wronki;
5. Urząd Gminy Chrzypsko Wielkie, ul. Główna 15, 64-412 Chrzypsko Wielkie;
6. Urząd Gminy Kwilcz, ul. Wyszyńskiego 23, 64-420 Kwilcz.